

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **JEDNOTA, spotřební družstvo ve Vsetíně**, IČ 00032441
sídlem Smetanova 1110, 755 01 Vsetín
zastoupen JUDr. Pavlem Vyroubalem, advokátem
sídlem Palackého 168, Vsetín

proti

žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**
sídlem Květná 15, 603 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.5.2020, č.j. SZPI/AY793-39/2019

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 3. 6. 2020 se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Brně, ze dne 14. 11. 2019, č. j. SZPI/AY793-34/2019.
2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce shledán vinným ze spáchání celkem dvaceti popsanych přestupků buď podle zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci, nebo podle zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích, za což mu byla uložena pokuta a náhrada dalších nákladů souvisejících s kontrolou v celkové výši 255 000 Kč.

II. Obsah žaloby

3. V podané žalobě shrnul žalobce nejprve průběh správního řízení a následně zformuloval jednotlivé žalobní body. Předně zdůraznil, že mu byla za tytéž delikty uložena příkazem ze dne 21. 6. 2019 pokuta spolu s náklady řízení ve výši 89 000 Kč, kterou akceptoval, ale tato byla následně změněna opravným rozhodnutím ze dne 28. 6. 2019 v souladu s odůvodněním příkazu na částku 255 000 Kč. V části rozdílu podal žalobce dle svého tvrzení proti příkazu odpor a Ústřední inspektorát SZPI prohlásil příkaz i opravné rozhodnutí za nicotné. Následně správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí ze dne 14. 11. 2019, kterým uložil žalobci opětovně pokutu s náklady řízení v celkové výši 255 000 Kč, proti kterému brojil odvoláním, a to bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím.
4. Podle žalobce měl žalovaný po podaném odporu rozhodnout o nicotnosti příkazu pouze v části převyšující částku 89 000 Kč a ve zbytku původní příkaz nabyt právní moci. Materiální účinky příkazu nastaly zaplacením uložené pokuty. Opětovným uložením pokuty podle žalobce došlo k porušení § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť SZPI nepostupovala v souladu se zásadou ochrany práv nabytých v dobré víře a porušila právní jistotu žalobce. Dále podle něj byl porušen § 94 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich ve spojení s § 6 odst. 1 a 2 správního řádu, neboť SZPI nerozhodla ve věci v zákonné lhůtě šedesáti dnů a nerozhodla tedy bez zbytečných průtahů, jejichž důsledkem jsou mj. i náklady na právní zastoupení. Zároveň žalobce namítl porušení zásady *ne bis in idem*, neboť bylo rozhodováno opětovně o téže věci, na čemž nic nemění to, že byl příkaz prohlášen za nicotný a hledí se na něj, jako by nebyl vydán, ale v tomto konkrétním případě není možné popřít faktické následky, které příkaz vyvolal ve sféře žalobkyně. Podle žalobce totiž nebylo možné prohlásit příkaz a opravné rozhodnutí za nicotné se záměrem opravy chyb v původním příkazu. V dalším žalobním bodu namítl porušení zásady zákazu reformace *in peius*, neboť novým rozhodnutím mu byla uložena vyšší pokuta než původním příkazem. V posledním žalobním bodu pak brojil proti nepřiměřené výši sankce a proti posouzení naplnění kritérií pro její uložení.
5. Pro případ, že by soud neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, žádal žalobce o upuštění od uložení sankce, nebo její snížení v zákonných mezích.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby s tím, že namítané porušení § 2 odst. 3 správního řádu, porušení zásady *ne bis in idem* a porušení zásady zákazu reformace *in*

peius považoval za neopodstatněné. Původní příkaz byl vnitřně rozporný a stejně jako v případě opravného rozhodnutí má žalovaný za to, že postupoval při prohlášení nicotnosti v souladu s § 77 odst. 2 správního řádu. Příkaz s ohledem na vydání opravného rozhodnutí a podání opravného prostředku nestihl nabýt právní moci a prohlášením nicotnosti nastal stav, jako by ve věci nebylo nikdy rozhodnuto. Nemohlo proto dojít ani ke změně rozhodnutí v neprospěch žalobce. Lhůta podle § 94 zákona o přestupcích je svou povahou lhůtou pořádkovou a její překročení neznamená nemožnost rozhodnout ve věci samé. V případě, že měl žalobce za to, že ve věci dochází k průtahům, mohl uplatnit zákonná opatření proti nečinnosti. Stran uložené sankce je žalovaný přesvědčen o tom, že uložený trest je přiměřený povaze a závažnosti spáchaného protiprávního jednání a nižší pokutu by bylo možné chápat jako neodůvodněně mírnou. Zároveň se žalovaný podrobně vyjádřil ke způsobu uložení sankce a hodnocení kritérií pro její uložení a závěrem uvedl, že nevidí důvod pro upuštění od trestu nebo pro jeho snížení soudem.

IV. Posouzení věci

7. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
8. Průběh řízení o uložení pokuty, včetně vydání příkazu, opravného rozhodnutí a následného prohlášení nicotnosti obojího a opětovného vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a napadeného rozhodnutí, není mezi účastníky řízení sporný.
9. Námitky, které žalobce uplatnil, se rozpadají do dvou skupin. První souvisí s otázkami rozhodování žalovaného a správního orgánu prvního stupně v souvislosti s rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 9. 2019 o nicotnosti příkazu č. j. SZPI/AY793-24/2019 a rozhodnutí č. j. SZPI/AY793-25/2019. Druhá souvisí s výší pokuty, resp. její nepřiměřenou výší.
10. V případě námitek souvisejících s nicotností předcházejících rozhodnutí brojil žalobce proti porušení § 2 odst. 3 správního řádu (prohlášením nicotnosti došlo k zásahu do práv žalobkyně v rozporu s principem dobré víry a právní jistoty a bylo rozhodováno v téže věci opětovně), dále proti porušení § 94 zákona o odpovědnosti za přestupky (nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí), porušení zásady *ne bis in idem* a zákazu reformace *in peius*. Námitky, které uplatnil žalobce proti napadenému rozhodnutí, jimiž brojil proti důsledkům vzniklým v souvislosti s tímto rozhodnutím, považuje soud za nedůvodné.
11. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2019, č. j. SZPI/AY793-31/2019, kterým byla prohlášena nicotnost příkazu č. j. SZPI/AY793-24/2019 a rozhodnutí č. j. SZPI/AY793-25/2019, je samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví. Pokud žalobce nebrojil proti rozhodnutí ze dne 23. 9. 2019 samostatně a pokud toto rozhodnutí nebylo zrušeno, pak vyvolává takové právní následky, které jsou popsány ve výroku rozhodnutí a následně blíže rozvedeny v jeho odůvodnění.
12. Následkem rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2019, č. j. SZPI/AY793-31/2019, (v důsledku prohlášení nicotnosti) je stav, jako neexistoval ani příkaz č. j. SZPI/AY793-24/2019 ani rozhodnutí č. j. SZPI/AY793-25/2019. Nicotné rozhodnutí nevyvolává žádné

následky, a jelikož za nicotné byl prohlášen jak *celý* příkaz, tak i *celé* opravné rozhodnutí, vrátilo se řízení ve věci uložení pokuty do stavu před vydáním příkazu.

13. K nicotnosti rozhodnutí rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již v rozsudku ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS, uvedl, že se jedná o specifickou kategorii vad správních rozhodnutí, které jsou svou povahou nejzávažnější, nejtěžší a zároveň nezhojitelné. Nicotné rozhodnutí je paktem, který vůbec nelze považovat za veřejnomocenské rozhodnutí a není s to vyvolat veřejnoprávní účinky. Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí jasně uvedl, že „*V případě nicotnosti jsou rozhodnutí neexistující a nezávazná, prosta veřejnoprávních následků a není zde nic, co by bylo způsobilé být předmětem soudního přezkumu.*“
14. Veřejnoprávními účinky jsou právě ty, na které žalobce poukazuje, tj. zachování principu dobré víry a právní jistoty, zákaz opakovaného rozhodování v téže věci (*ne bis in idem*) a zákaz reformace *in peius* v případě sankcí. Jelikož příkaz č. j. SZPI/AY793-24/2019 a rozhodnutí č. j. SZPI/AY793-25/2019 nemají žádné veřejnoprávní účinky v důsledku rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2019, č. j. SZPI/AY793-31/2019, nemůže kombinace těchto rozhodnutí způsobit ani vady, které žalobce namítá.
15. Pouze ve stručnosti soud proto na námitky žalobce reaguje následovně. V případě namítaného porušení dobré víry žalobce ve spojení s faktickou úhradou původní částky pokuty se v důsledku následného prohlášení nicotnosti příkazu č. j. SZPI/AY793-24/2019 se jedná o plnění bez právního důvodu. V případě námítky porušení zásady *ne bis in idem* žalobce sice připouští, že v důsledku nicotnosti rozhodnutí se nicotné rozhodnutí hledí jako na neexistující, nicméně odkazuje na faktické otázky konkrétní věci. Soud má však jednoznačně za to, že podobné úvahy a námitky žalobce měly své místo v případném řízení o zákonnosti rozhodnutí o nicotnosti, nikoliv nyní, kdy příkaz č. j. SZPI/AY793-24/2019 byl již prohlášen za nicotný. V případě namítaného porušení zásady zákazu reformace *in peius* je jednoznačné, že neexistující příkaz č. j. SZPI/AY793-24/2019 nemohl vyvolat ten důsledek, že by existovalo rozhodnutí o sankci, které by mělo být změněno v neprospekch žalobce.
16. Z úvodních žalobních bodů, které souvisely s rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 9. 2019, č. j. SZPI/AY793-31/2019, tak zůstává pouze namítané porušení § 94 zákona o odpovědnosti za přestupky ve spojení s § 6 odst. 1 a 2 správního řádu. V případě obou citovaných ustanovení nejde o prekluzivní lhůty. Tedy i za předpokladu, že by žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně rozhodl, aniž by respektoval uvedené lhůty a zároveň ale dodržel prekluzivní lhůtu pro vydání rozhodnutí, nemůže se jednat o nezákonné rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s. Ochrana proti nedodržení uvedených lhůt poskytují prostředky ochrany proti nečinnosti správního orgánu.
17. První skupinu námitek soud na základě výše uvedeného neshledal jako důvodnou.

O přiměřenosti uložené sankce uvažil soud následovně. Po prohlášení nicotnosti původního rozhodnutí byla žalobci uložena pokuta ve výši 250 000 Kč a dále náklady řízení, náklady laboratorního rozboru a náklady dodatečné kontroly. Z napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že správní orgány posoudily celkem 20 jednotlivých přestupků jako souběh přestupků a ve smyslu § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky uložily sankci podle ustanovení za nejprísněji

trestný přestupek. V nyní posuzované věci se jedná o přestupek dle § 17f písm. d) zákona č. 110/1997 Sb., za který bylo možné uložit pokutu až do výše 50 000 000 Kč.

18. Žalobci tak byla za souběh *dvaceti* přestupků uložena sankce ve výši 0,5% maximální výše pokuty, která mu mohla být uložena.
19. Soud přezkoumal odůvodnění sankce v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak i vypořádání souvisejících odvolacích námitek a dospěl k závěru, že byť je odůvodnění sankce stručné, tak v podstatných náležitostech ob stojí. Nelze je považovat za nepřezkoumatelné ani nezákonné. V této souvislosti je na místě poukázat zejména na velmi podrobně odůvodněné rozhodnutí žalovaného. Žalobce sice v podané žalobě uvádí některé konkrétní námitky, avšak celkový obsah napadeného rozhodnutí ve vztahu s maximální výši sankce pomíjí.
20. Předně nelze souhlasit se žalovaným v tom, že si spotřebitelé zakoupili přesně ty potraviny, které si zakoupit zamýšleli, neboť z ničeho neplyne, že by bylo úmyslem spotřebitelů zakoupit si potraviny s vadou, případně s nesprávnou dobou trvanlivosti. Jak uvedl žalovaný, nebylo nejčastějším deliktem uvádění na trh potravin s prošlou dobou minimální trvanlivosti, ale uvádění na trh potravin s prošlou dobou použitelnosti a nedodržení všeobecných hygienických požadavků dle nařízení č. 852/2004 Sb., přičemž prošlá doba trvanlivosti byla různá, od velmi krátké doby do doby deseti a více dnů. Skutečnost, že u některých výrobků byla tato doba krátká, se zjevně odrazila v nižší sankci, resp. byla hodnocena jako polehčující okolnost. V případě množství arašídů u přestupku č. 20 bylo množství alergenu zjištěno spolehlivě a odpovědnost žalobce je v tomto případě objektivní. Skutečnost, že množství alergenu bylo možné zjistit pouze laboratorně, byla hodnocena ve prospěch žalobce. Jakkoliv žalobce tvrdí, že se jedná o jeho nejzávažnější hodnocené jednání, není to tak jednoznačné. Naopak jako přestupek podle § 17f písm. d) zákona č. 110/1997 Sb. bylo hodnoceno celkem sedm jednání, přičemž přestupek č. 20 (překročení množství alergenu) bylo pouze jedním z nich, a každý z těchto sedmi přestupků představoval zákonný důvod pro uplatnění sankce až do výše 50 000 000 Kč dle § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Zároveň i další tvrzené okolnosti, tj. hodnocení spolupráce žalobce s kontrolním orgánem, resp. zapříčinění pochybení nedostatečnou pozorností zaměstnanců žalobce (a zavedení nového systému kontroly a vyřazování potravin), ani nevyvolání škodlivých následků ve sféře spotřebitelů, byly důkladně hodnoceny žalovaným a soud v hodnocení těchto skutečností neshledává žádné pochybení ze strany správních orgánů. Zároveň soud při hodnocení žalobních námitek nemohl opomenout to, že žalobce byl odstíhán za nikoliv malé množství přestupků, které byly navíc rozloženy v období více než půl roku a v celkem devíti provozovnách žalobce. Nejedná se proto o ojedinělé pochybení žalobce, ale naopak o opakované a dlouhodobé porušování povinností žalobce v různých provozovnách, které svědčí spíše o nedostatečném přístupu žalobce k plnění svých povinností, byť v omezeném rozsahu.
21. Soud na tomto místě připomíná již konstantní závěry Nejvyššího správního soudu, které se nijak nezměnily ani po přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky, k možnostem přezkumu diskrečního oprávnění správních orgánů při ukládání sankcí soudem. Lze proto odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 – 36: „Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou

racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, publikované pod č. 2092/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 (N 105/27 SbNU 177; 405/2002 Sb.), nebo sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004 (N 36/32 SbNU 345; 299/2004 Sb.); oba dostupné na <http://nalus.usoud.cz>]. Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nabrzení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“, příp. v rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016 – 33: „ukládání sankcí a její výše je věcí správního uvážení, jehož přezkum je soudně omezen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 - 27), neboť zákon v takovém případě správnímu orgánu stanoví pouze mantinely pro jeho rozhodování. Nelze tak dovodit, že ukládání sankce je věcí jednoduchého matematického postupu, kdy se sečtou jednotlivé prvky mající vždy a za všech okolností stejnou hodnotu a váhu v jednotlivé věci, a to i s přihlédnutím k základním zásadám činnosti správních orgánů dle § 2 a násl. správního řádu.“

22. Soud na základě všeho shora uvedeného s přihlédnutím k judikatuře správních soudů dospěl k závěru, že žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně nepřekročil meze správního uvážení a ani samotná sankce nebyla uložena ve zcela excesivní výši.
23. Zároveň se žalobce učinil návrh ve smyslu § 65 odst. 3 s.ř.s., dle kterého, rozhodl-li správní orgán o uložení trestu za správní delikt, může se ten, jemuž byl takový trest uložen, žalobou domáhat též upuštění od něj nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených.
24. Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
25. Jak již soud uvedl výše, byla žalobci uložena pokuta ve výši 0,5% horní hranice sankce, která mohla být žalobci uložena.
26. Zákonným požadavkem, v případě moderační trestu, je požadavek na „zjevnou nepřiměřenost“ správního trestu. Nestačí tedy nepřiměřenost trestu, ale musí tu být dána nepřiměřenost „zjevná“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 71/2010-97, publikovaném 2209/2011 Sb. NSS (všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), konstatoval, že „ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Soud v rámci moderačního práva zkoumá, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifikům konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená“. V bodě 25. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, publikovaném pod č. 3528/2017 Sb. NSS, bylo konstatováno, že „[s]myslem a účelem moderační není hledání ‚ideální‘ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen

v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce“. Obecně přitom platí, že čím nižší je sankce (typicky sankce uložená těsně nad spodní hranicí zákonného rozmezí), tím menší je pravděpodobnost, že soud shledá důvody pro moderaci (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62, publikovaný pod č. 225/2004 Sb. NSS).

27. Pokud by tedy chtěl soud přistoupit k uplatnění svého moderačního oprávnění, musel by vyhodnotit, že sankce byla „zjevně nepřiměřená“, resp. že „zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce“. Je tak zřejmé, moderace sankce ze strany soudu se vyznačuje jistou mimořádností, kdy není úkolem soudu hledat ideální výši sankce, nýbrž korigovat (více či méně zjevné) excesy správních orgánů. S ohledem na výše uvedené se soud domnívá, že podmínky pro moderaci sankce nejsou dány. Jak soud uvedl výše, uložená pokuta tak představuje částku 0,5% z horní hranice pokuty, která mohla být žalobci uložena. Pokud by tak nyní soud přistupoval ke snížení pokuty, v situaci, kdy ta byla uložena v citované výši (tedy v jistém smyslu „těsně nad spodní hranicí zákonného rozmezí“), pohyboval by se v případě změny její výše v zásadě v rozmezích desetin procenta; takový postup by dle názoru soudu nebylo možné s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem věci označit za nic jiného, než ono „hledání ideální výše sankce“, nahrazující primární úvahu správního orgánu (a tedy jsoucí v rozporu s principem subsidiarity soudního přezkumu), navíc v situaci, kdy v činnosti správního orgánu prvního stupně ani žalovaného nelze v otázce výše uložené sankce shledat žádný exces (zde soud odkazuje na důvody, pro které žalobu neshledal důvodnou).
28. Byť zdejší soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2018, č. j. 29 Af 19/2016-30, konstatoval, že „i pokuta nedosahující jednotek procent maximálního zákonného rámce může být v určitém případě (byť zřejmě zcela výjimečně) zjevně nepřiměřenou“, tedy připustil i moderaci pokuty obdobně nízké, jako je přezkoumávána nyní, přesto vyjádřil názor o „zcela výjimečném“ připuštění takové varianty. Jak však již bylo řečeno, potřebné výjimečné okolnosti nyní projednávané věci soud neshledal, a proto ani k moderaci sankce nepřistoupil.

V. Shrnutí a náklady řízení

29. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
30. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22. června 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu